

Forfatter: Gjellerup, Karl

Titel: Udrag fra Møllen

Citation: Gjellerup, Karl: "Møllen. Roman i 5 Bøger", i Gjellerup, Karl: *Møllen. Roman i 5 Bøger*, 1896, s. 506. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gjellerup03-shoot-idm140607019710464/facsimile.pdf> (tilgået 17. april 2024)

Anvendt udgave: Møllen. Roman i 5 Bøger

havde det ogsaa været Guds Villie og var sket til mit eget Bedste, for at mit syndige Væsen kunde komme for en Dag, og jeg kunde blive angst og bange for mig selv og omvende mig.

Han tav et Øieblik og trak Veiret dybt.

— Kjære Venner! det er det, jeg har at sige; saadan er det jo sket.

Hanne greb hans høire Haand, som hun følte kold og fugtig imellem sine:

— Gud i Himlen! Jakob! hvad mener du?

Men Broderen nikkede beroligende til hende:

— Ja, ja! Hanne — det er, som Jakob siger . . . Det har vi jo ogsaa nok mærket, at nu er Jakob paa Omvendelsens Vei.

— Ja, det er jeg, det føler jeg. Men du forstaar mig ikke rigtig . . . Det er gaaet saadan til, som du sagde . . . For — kjære Venner! I vil jo ikke fordømme mig, naar Gud er barmhjertig — jeg har jo gjort det . . . jeg vidste, at de var der — jeg myrdede dem.

Skovfogden traadte et Skridt tilbage — ikke af Forfærdelse eller Afsky, skjøndt Mølleren opfattede det saaledes, da han følte sin Haand, der havde hvilet paa Vennens Skulder, falde slapt ned: han vilde kun se Svogerens Ansigtstræk tydelig, om han ikke talte i Vildelse. Søsteren tvivlede i dette Øieblik ikke om, at han gjorde det. Spøgeriet og

det nære Lynslag havde gjort ham forstyrret i Hovedet. Sikkert havde ogsaa det Tungsind, han havde gaaet saa ene med, og Bevidstheden om, at Øvrigheden mistænkte ham, forberedt dette, og ved denne Aftens legemlige og sjælelige Rystelser, som kunde være farlige selv for den Sundeste, var det kommet til Udbrud. Hun klyngede sig fast til ham og hviskede:

— Jakob, tal dog ikke saadan! . . . Kom til dig selv, kjæreste Ven! . . . tænk dig om.

Men Broderen, som i Møllerens Træk, hvor smertelig de end skjælvede, læste fuld og klar Bevidsthed om, hvad han havde sagt, og i hvis Forestilling en Mængde spredte Erindringspunkter dukkede op og forbandt sig i et nyt Lys — han forstod, at Svogeren var skyldig. Og efter en kort Tavshed sagde han, idet han uvilkaarlig foldede Hænderne:

— Du har Ret, Jakob . . . Gud er barmhjertig, og Jesus er død ogsaa for dig.

Da Hanne hørte disse Ord af Broderen og saae den Maade, hvorpaa Jakob nikkede til ham, forsvandt enhver Tanke om, at hendes Kjæreste kunde have talt forvirret, saa pludselig og restløst, som om den aldrig havde været der; og den ubønhørlige Sandhed stirrede hende imøde fra det Blik,